

der sin Skatteopstilling vakle, thi i sin nye Tale opstiller han et helt andet Program for Skatten end det, han opstillede i sin Forelæggelsestale. I denne siger den højtærede Finansminister, at hvad vi have Brug for i Øjeblikket, det er at dække det Hul, der er, og saa tilføjer han, at kommer der senere nye Udgifter, maa vi se, om vi kunne skaffe nye Indtægter til at dække dem; overfor den nuværende Situation er dette et rigtigt og forstandigt Standpunkt at stille sig paa. Men hvad gør den højtærede Finansminister nu i sin nye Tale? Nu kalder den højtærede Finansminister paa Fremtiden og henter den ene Fremtidsopgave frem efter den anden for at begrunde, at der er Brug for Penge. Den højtærede Minister siger, at der kommer nogle store Opgaver, der kommer Invaliditetsforsikring, der kommer Statsstøtte til kronisk syge, til Enkers og Enkemænds Børn, der kommer store Udvidelser af Sindsygevæsenet, store Udgifter til Sundhedsplejen, og der kommer store Udgifter til Fængselsvæsenet. Hvorfor nævnedes i øvrigt den højtærede Finansminister ikke Retsreformen, da han var inde paa den højtærede Justitsministers Omraade? Det var virkelig lidt grusomt overfor den højtærede Justitsminister saaledes ganske at springe den over. Der er endvidere Museumsvæsenets Omordning o. s. v. Altsaa en hel Række af Fremtidsopgaver kalder den højtærede Finansminister frem, lægger dem paa vort Bord og siger: I kunne være visse paa, at til disse Opgaver kræves der Penge. Men det er endda ikke nok. Saa siger den højtærede Finansminister: Desuden vil jeg ogsaa gerne have Overskud. Han siger, at jeg har erklæret, at Overskud egentlig var noget kedeligt noget, det er en forskrækkelig Ting. Nej, jeg har sagt, at jeg ønsker ikke, at den højtærede Finansminister skal have noget Overskud, fordi jeg frygter, at han vil bruge det paa en forkastelig Maade; men at have et Overskud i Statskassen kan i og for sig være nyttigt, det er givet. Men jeg tror heller ikke, at man i og for sig kan paaberaabe sig Ønsket om at samle ind til et Overskud udover 30 Mill. Kr. i Statskassen som Grundlag for nye Skatter, og det er det, som den højtærede Finansminister yderligere appellerer til. Da han ikke synes, at det Grundlag, han har fremlagt, er tilstrækkeligt, og da alle de fremtidige Udgifter, han holdt frem, heller ikke forslaa, siger han, at det er ogsaa godt, at man samler lidt Overskud. Ja, det kan være overmaade godt, men jeg tror ikke, at Skatteyderne ere villige til at betale 11

Mill. Kr., for at den højtærede Finansminister kan samle sig Overskud.

Til dette fuldstændig nye Grundlag for Skattepaalægene, som den højtærede Finansminister nu har fremsat, henstiller jeg til hans Parti at tage Stilling, thi hans Parti maa selvfølgelig afgøre med sig selv, om det vil bevilge den højtærede Finansminister 11 Mill. Kr. Skatter væsentligt eller delvis paa hans Fremtidspolitik. Det er et Spørgsmaal om Tillid, og det er muligt, at hele det nuværende Regeringspartis Tillid til dets Finansminister er saa stor, at det vil bevilge disse Skatter paa hans Fremtidspolitik. Men den højtærede Finansminister maa forstaa, at det er ikke det Standpunkt, hvorpaa et oppositionelt Parti kan deltage i en Skatteforhandling. Vi kunne sandelig ikke bevilge Skatter paa Tillid til Regeringens Behandling af Fremtidsopgaver. Vi have den allerstørste Mistillid til, at Regeringen vil løse disse Opgaver godt, og haabe i høj Grad, at disse Opgaver maa blive lagte i Hænderne paa andre. Det, som vi kunne være med til, er at undersøge den nuværende Situation paa Grundlag af dens ekstraordinære Karakter og derfor være med til at bevilge midlertidigt paa ekstraordinær Maade de Beløb, som maatte være absolut nødvendige overfor den nuværende Situation. Men til skønne Fremtidsforslag, til sociale Luftspejlinger, til finansielle Fata Morgana'er kan den højtærede Finansminister være overbevist om, at vi ikke ville være med til at bevilge den sørgelige Realitet, som er Millioner ud af Skatteydernes Lommer, og jeg tvivler om, at Vælgerne ville billige, at der gives Regeringen et saadant carte blanche. Jeg tror tværtimod, at det er den almindelige Opfattelse i Befolkningen, at den højtærede Regering skal holdes knapt, og at det Ord, som en Gang har lydt, ogsaa skal lyde til den: I dit Ansigts Sved skal du æde dit Brød. Vi anse dette for ønskeligt og ikke mindst af Hensyn til Militærudgifterne. Den højtærede Finansminister mente, at her var des Pudels Kern, her laa Hunden begravet, og det er meget rigtigt, her er i alt Fald en meget væsentlig Grund. Naar den højtærede Regering har rigeligt mellem Hænderne, betyder det med det samme, at saa har ogsaa Militærvæsenet rigeligt mellem Hænderne. Jeg tror nok, jeg tør sige, det er betegnende, at den højtærede Regering i den Situation, hvori vi nu befinde os, har villet levere os et positivt Bevis for dette, at Regeringen ser paa en særlig Maade paa Militærudgifterne, gennem dens